

Arrest

nr. 44 346 van 31 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 5 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 februari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 april 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANBESIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 12 januari 2008 het Rijk binnen en diende op 16 juni 2009 een tweede asielaanvraag in. Op 5 februari 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ethiopische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Ambo en te behoren tot de etnische groep Oromo.

Op 14 januari 2008 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd door het Commissariaat-generaal genomen dd. 4 september 2008. Op 19

september 2008 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen deze beslissing doch de beslissing van het Commissariaat-generaal werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gehandhaafd bij arrest van 20 april 2009 (arrestnummer 26084). U keerde niet naar uw land van herkomst terug.

Op 16 juni 2009 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 22 juni 2009) en het Commissariaat-generaal (dd. 21 december 2009) blijkt dat u blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde. U legde ter staving van uw derde [lees:tweede] asielaanvraag volgende documenten neer: een politieconvocatie op naam van Asikalee Kumalaa Fayissaa uitgegeven op 30 juni 2005 te Addis Ababa, een politieconvocatie op naam van Asikalee Kumalaa Fayissaa uitgegeven op 25 april 2004 te Addis Ababa, een studentenidentiteitskaart op naam van Askaalaa Kumaala (s.d) uitgegeven te Ambo, een medisch attest op naam van Kumala Fayissa uitgegeven door Dr. Liesbeth Lemmens dd. 11 juni 2006 te Heist-op-den-Berg, een brief uitgegeven door Andreas de Boer, Werkgroep Integratie Vluchtelingen (WIV) te Mechelen (s.d), een verklaring uitgegeven door Dr. Peter Heylen en Dr. Chris Winter, Centrum voor geestelijke gezondheidszorg De Pont vzw op 18 december 2009 te Mechelen en een rapport getiteld Treatment of members of the Oromo Liberation Front (OLF), including members of their family uitgegeven door CORI Research Analysis dd. 6 juli 2009.

B. Motivering

Uw verklaringen en de nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde blijken onvoldoende te zijn om een “vrees voor vervolging” zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag door de Commissaris-generaal op 4 september 2008 een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen op basis van het bedrieglijk karakter van uw verklaringen. Meer bepaald werd in deze beslissing via uitgebreide argumentatie gesteld dat u in verband met essentiële elementen van uw vluchtrelaas vage en incoherente verklaringen hebt afgelegd die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate ondermijnen. Zo werd er onder meer gesteld dat uw gebrek aan kennis over het plaatselijke OLF ernstige vragen doet rijzen over uw engagement als OLF-sympathisant en bijgevolg ook over de daaraan gekoppelde vervolgingsfeiten (zie weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 4 september 2008). Vervolgens werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 20 april 2009 onder meer geconcludeerd “Verzoeksters onwetendheid klemmt temeer aangezien zij niet alleen zelf politiek actief was maar bovendien afkomstig is uit een politiek geëngageerde familie, en zowel haar vader als haar broer als sympathisant betrokken waren bij het OLF zodat zij derhalve reeds van kindsaf met het OLF werd geconfronteerd. Verzoeksters onwetendheid aangaande elementaire gegevens als de partijstructuur, lokale leiders en andere leden [...] ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van haar politiek profiel en activisme” alsook “Verzoeksters verklaringen blijven incoherente en ongestaafe beweringen die niet kunnen overtuigen zodat een vervolging omwille van politieke redenen evenmin overleind blijft” (zie arrest RVV nr. 26084).

Met betrekking tot de nieuwe elementen die u voorlegde om uw tweede asielaanvraag te staven kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt.

Wat betreft de door u voorgelegde politieconvocatie op naam van Asikalee Kumalaa Fayissaa uitgegeven op 30 juni 2005 te Addis Ababa en de door u voorgelegde politieconvocatie op naam van Asikalee Kumalaa Fayissaa uitgegeven op 25 april 2004 te Addis Ababa waarin vermeldt staat dat u lid bent van OLF en omwille van deze redenen gezocht wordt kan enerzijds gezegd worden dat zowel het Commissariaat-generaal (zie weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 4 september 2008) als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie arrest RVV nr. 26084) in het kader van uw eerste asielaanvraag concludeerden dat uw verklaringen in verband met het door u beweerd engagement voor het OLF ongeloofwaardig waren en dat bijgevolg een vervolging omwille van politieke redenen evenmin geloofwaardig is. De door u voorgelegde politieconvocaties zijn onvoldoende om deze conclusies op zich te ondergraven, vermits verwacht wordt dat de door u voorgelegde stukken ook zouden worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, wat in casu echter niet het geval is, vermits de vervolgingsfeiten en uw engagement in het kader van uw eerste asielaanvraag al werden betwijfeld. Anderzijds kan opgemerkt worden dat er enkele vraagtekens geplaatst kunnen worden betreffende de authenticiteit van de door u voorgelegde politieconvocaties. Immers, u verklaarde dat de door u voorgelegde politieconvocaties originelen zijn (p. 7 en verklaring Dienst Vreemdelingenzaken dd. 22 juni 2009, punt 36) hoewel bij nader toezicht blijkt dat de datum en referentie wellicht met balpen ingevuld

werden, doch dat de stempels op de documenten (kleuren)kopieën en geen originelen zijn (zie informatie in administratief dossier).

Wat betreft de door u voorgelegde brief uitgegeven door Andreas de Boer, Werkgroep Integratie Vluchtelingen (WIV) te Mechelen (s.d) kan gezegd worden dat dit document geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen.

Wat betreft het door u voorgelegde rapport getiteld *Treatment of members of the Oromo Liberation Front (OLF), including members of their family* uitgegeven door CORI Research Analysis dd. 6 juli 2009 kan gezegd worden dat het hier louter algemene informatie betreft en dat dit document aldus geenszins het door u afgelegde persoonlijke asielrelaas ondersteunt.

U legde diverse medische attesten voor: een medisch attest op naam van Kumala Fayissa uitgegeven door Dr. Liesbeth Lemmens dd. 11 juni 2006 te Heist-op-den-Berg en een verklaring uitgegeven door Dr. Peter Heylen en Dr. Chris Winter, Centrum voor geestelijke gezondheidszorg De Pont vzw op 18 december 2009 te Mechelen. Zonder afbreuk te willen doen aan de ernst van de in de medische attesten beschreven pathologieën dient gesteld te worden dat deze attesten niet van die aard blijken om de hierboven in de beslissing opgesomde motieven te wijzigen. De door u voorgelegde psycho-medische attesten kunnen zich hoogstens uitspreken over uw letsels en uw psychologische situatie, zonder dat zij uitsluitel kunnen geven over de oorzaak of identiteit van de daders en hun motieven, vermits de artsen geen getuigen waren en zich in dit verband enkel kunnen baseren op uw verklaringen. In de door u voorgelegde medische attesten wordt onder meer aangehaald dat u aan een post traumatische stress stoornis, depressieve stemming en geheugen- en aandachtsproblemen lijdt (zie hogervermelde medische attesten). Echter, tijdens uw eerste asielaanvraag dd. 14 januari 2008, uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 26 februari 2008 en uw gehoor voor het Commissariaat-generaal dd. 1 augustus 2008 maakte u nergens melding van psychische problemen. Bovendien legde u tijdens uw eerste asielaanvraag geen enkel medisch attest voor dat melding zou maken van hogervermelde psychische problemen (zie administratief dossier eerste asielaanvraag). De weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die het Commissariaat-generaal dd. 4 september 2008 nam en waarin uw engagement voor het OLF betwijfeld werd ten gevolge van uw vage en incoherente verklaringen en uw onwetendheid essentiële domeinen/aspecten met betrekking tot het OLF kan aldus bezwaarlijk toegeschreven worden aan uw psychische toestand gezien er tijdens uw eerste asielaanvraag nooit melding van werd gemaakt.

In het licht van deze vaststelling kunnen de door u aangehaalde geheugenstoornissen (gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 21 december 2009, p. 4) dan ook bezwaarlijk beschouwd worden als een afdoende verantwoording voor uw onwetendheid en de talrijke vage en incoherente verklaringen over het OLF tijdens uw eerste asielaanvraag.

Wat betreft de door u voorgelegde studentenidentiteitskaart op naam van Askaalaa Kumaala (s.d) uitgegeven te Ambo kan gezegd worden dat uw identiteit en nationaliteit geenszins betwijfeld worden.

Er kan u evenmin subsidiaire bescherming worden verleend.

Voor wat betreft uw verzoek om subsidiaire bescherming te krijgen, kan worden opgemerkt dat u in het kader van voorliggende asielaanvraag geen concrete elementen heeft aangehaald die zouden kunnen wijzen op een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' indien u naar uw land van oorsprong zou terugkeren. Immers, u brengt geen bewijs aan van een persoonlijk risico op executie of doodstraf, noch van een risico op foltering of onmenselijke/vernederende behandeling of bestraffing. U toont ook niet aan dat in uw land van herkomst een risico op ernstige en individuele bedreiging van het leven/de persoon of van een burger zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit dit alles blijkt dat er niet besloten kan worden tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op de *"Schending van art. 1 A van de Vluchtelingenconventie, manifeste appreciatiefout en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel"*.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.3. Verzoekster diende een tweede asielaanvraag in. Te dezen is de Raad niet bevoegd zich in beroep uit te spreken over de beslissing genomen in het kader van de eerste asielaanvraag. Deze diende aangevochten te worden met de in de Belgische wetgeving bepaalde rechtsmiddelen. Overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel dat er niet meermaals geoordeeld wordt over eenzelfde zaak is te dezen zijn bevoegdheid beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde nieuwe gegevens en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, alsmede van de aanvraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.4. Verzoekster voert aan dat *"Het Commissariaat-Generaal verwijst constant in haar beslissing naar de eerste asielaanvraag van verzoekster, hoewel men in het verhoor dd. 21 december 2009 hoegenaamd niet verder hierop is ingegaan. (...) Het gaat niet op dat het Commissariaat-Generaal enerzijds constant verwijst naar haar eerste negatieve asielaanvraag, doch anderzijds weigert om hier dieper op in te gaan. (...) Daarnaast stelt men dat de nieuwe stukken niet kunnen aanvaard worden, daar zij niet ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, waarbij men steeds teruggrijpt naar haar eerste asielaanvraag. Men heeft echter in deze voorliggende procedure hoegenaamd niet naar verklaringen van verzoekster gevraagd, zodat het niet opgaat om te stellen dat deze verklaringen niet consistent of waarachtig zouden zijn. Het gaat niet op om herhaaldelijk te verwijzen naar haar eerste asielaanvraag, zonder dat hieromtrent enig document wordt bijgebracht noch enige vraag rond wordt gesteld. Het Commissariaat-Generaal kan niet stellen dat haar verklaringen niet consistent en ongeloofwaardig zijn, daarbij verwijzend naar haar verklaringen in het kader van haar eerste asielaanvraag, zonder in haar tweede asielaanvraag hierover geen verklaringen te vragen."*

2.5. De Commissaris-generaal dient om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn asielaanvraag, alle objectieve gegevens na te gaan die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen. Gelet dat geen enkele wetsbepaling verbiedt dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren, heeft de Commissaris-generaal bij de beoordeling van de zaak terecht rekening gehouden met alle feitelijke elementen in het administratieve dossier inclusief de gegevens ten grondslag van de tweede asielaanvraag, de nadere verklaringen en huidig asielverzoek (zie richtlijnconforme interpretatie van artikel 32 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus). Ten slotte maakt het verzoekschrift geen onderscheid tussen de feitelijke gegevens in het administratieve dossier en de beslissing genomen inzake een eerdere asielaanvraag. Het kan immers niet de bedoeling zijn om via een tweede of latere asielaanvraag kritiek uit te oefenen op een beslissing genomen in het kader van een vorige asielaanvraag, indien deze kritiek reeds kon worden aangevoerd in het kader van een beroep tegen deze vorige asielaanvraag.

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Commissaris-generaal heeft zich in casu voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken ook de nieuwe documenten. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en toelichten (zie CGVS-verhoor p. 5 *“Nieuwe documenten? (...) Leg uit”*) en zich liet bijstaan door een vertrouwenspersoon, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. In het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag bleek dat het voorgehouden asielrelaas niet kon overtuigen. *“Verzoeksters onwetendheid aangaande elementaire gegevens als de partijstructuur, lokale leiders en andere leden (...) ondermijnt (...) de geloofwaardigheid van haar politiek profiel en activisme” (...) temeer aangezien zij niet alleen zelf politiek actief was maar bovendien afkomstig is uit een politiek geëngageerde familie, en zowel haar vader als haar broer als sympathisant betrokken waren bij het OLF zodat zij derhalve reeds van kindsaf met het OLF werd geconfronteerd.”* Daarbij werd besloten dat *“Verzoeksters verklaringen blijven incoherente en ongestaafe beweringen die niet kunnen overtuigen zodat een vervolging omwille van politieke redenen evenmin overleind blijft”* (zie arrest RvV 20 april 2009, nr. 26084).

3.2. Verzoeksters tweede asielaanvraag steunt op dezelfde asielmotieven waarbij ze uitdrukkelijk stelt dat ze geen nieuwe asielmotieven heeft of toelichtingen hieromtrent, enkel bijkomende documentatie ter ondersteuning van haar eerdere asielmotieven. Het louter neerleggen van documenten is onvoldoende om de hiaten in en de ongeloofwaardigheid van de eerder negatief bevonden verklaringen te herstellen. Dit klemte te meer nu verzoekster de beoordeling van de Commissaris-generaal aangaande deze nieuwe documenten niet betwist, noch weerlegt. De Commissaris-generaal oordeelt terecht dat de convocaties aangetast zijn door vormgebreken. Zo is ook voor een niet-geoefend oog duidelijk dat de getypte tekst boven de blauwe tekst van de stempel in de linkerbovenhoek loopt van het document van 30/6/2005 en het stuk niet ondertekend is. Beide stukken zijn duidelijke kleurenfotokopieën en geen originelen. Verzoekster is verantwoordelijk voor de neergelegde documenten en dient zich te vergewissen van de deugdelijkheid ervan. Verzoekster legt manifest frauduleuze stukken neer, wat haar geloofwaardigheid geheel ondergraft.

3.3. Verzoekster benadrukt zowel tijdens het CGVS-verhoor als in het verzoekschrift haar medische situatie en verwijst naar de attesten waarin wordt gesteld dat zij lijdt aan *“een posttraumatische stressstoornis”*. Verzoekster voert aan: *“Het Commissariaat-Generaal heeft de medische klachten van verzoekster gewoonweg weggewuifd, hoewel de attesten van haar huisarts, haar behandelende psychiater en psycholoog zeer duidelijk zijn omtrent de pathologie van verzoekster. Mocht het Commissariaat-Generaal hierover twifelen, heeft zij steeds de mogelijkheid om één van haar eigen adviserende geneesheren een onderzoek te laten voeren omtrent de medische toestand van verzoekster. Nu zij dit niet doet, dient zij de medische toestand van verzoekster te aanvaarden, zoals zij beschreven worden in de omstandige medische attesten, welke zich in het dossier bevinden. Het gaat niet op dat de heer Van den Bulck deze medische attesten in twijfel zou trekken, nu hij zelf geen medische opleiding heeft genoten, behoudens tegenbewijs”* en *“Het feit dat verzoekster hierover in het verleden geen melding van gemaakt heeft, is juist een kenmerk van een posttraumatische stressstoornis (verder PTSS). Dit blijkt uit de voorgelegd document omtrent posttraumatische stressstoornis, zoals opgesteld door de Vlaamse Vereniging Geestelijke Gezondheidszorg (stuk 2) en kan eveneens geconsulteerd worden op de website www.ptss.info (stuk 3). (...) Tenslotte is één van de kenmerken van PTSS dat men de gebeurtenissen, welke aan de oorsprong liggen, zal pogen te verdringen en te ontkennen, gepaard gaande met concentratieproblemen. (cfr. stukken 2-3) Het feit dat haar verklaringen aldus inconsistent waren of dat zij bepaalde gegevens niet meer wist, dient in dit kader gezien te worden.”*

3.4. De bestreden beslissing beoordeelt niet de medische klachten van verzoekster maar meent “*De door u voorgelegde psycho-medische attesten kunnen zich hoogstens uitspreken over uw letsels en uw psychologische situatie, zonder dat zij uitsluitel kunnen geven over de oorzaak of identiteit van de daders en hun motieven, vermits de artsen geen getuigen waren en zich in dit verband enkel kunnen baseren op uw verklaringen*”. Een medisch attest is immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar aandoeningen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen en de door de patiënt opgegeven klachten, desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waaraan de aandoeningen te wijten zijn (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468). Hoe dan ook zijn de documenten onvoldoende precies om aan te tonen dat verzoekster aan PTSD lijdt. Het attest van het “*Centrum voor geestelijke gezondheidszorg de Pont*” blijft bij een opsomming van alledaagse klachten (verstoring van bioritme en slaapproblemen) en door verzoekster zelf aangebrachte en niet geobjectiveerde symptomen (nachtmerries) om te stellen dat de klachten zich bevinden “*binnen het hele spectrum*” van de PTSD. Daarenboven wordt een oorzakelijk verband gelegd tussen de nachtmerries/flashbacks waardoor verzoekster zich isoleert en “*de vreselijke gebeurtenissen die ze in haar land van herkomst heeft moeten meemaken*”. Zonder dat de Raad zich dient uit te spreken over verzoeksters psychologische toestand, kan in het kader van onderhavige procedure geen geloof worden gehecht aan het causale verband met verzoeksters asielrelaas, nu dit ongeloofwaardig is. In zoverre verzoeksters medische toestand op haar verzonnen asielrelaas steunt kan hieraan aldus geen bewijswaarde worden gehecht.

3.5. Evenmin kan worden aangenomen dat verzoeksters depressieve stemming en geheugen- en aandachtsproblemen (zie medische attesten) de kwaliteit van haar eerste verklaringen heeft aangetast. De Commissaris-generaal wijst er terecht op dat verzoekster in het kader van haar eerste asielaanvraag geen gewag maakte van enige medische problemen, maar slechts vermeldde dat zij gedurende haar gevangenschap “*ernstig ziek*” was omwille van de slechte omstandigheden en haar zwangerschap (zie gehoorverslag, 1.08.2008, p. 11). Daargelaten dat verzoekster niet toelicht hoe iemand met PTSD de geestelijke alertheid kan opbrengen om illegaal te reizen en hierbij alle nodige handelingen te stellen, blijkt ontegensprekelijk uit de verhoren dat verzoekster geen concentratieproblemen heeft tijdens het CGVS-verhoor en over een meer dan degelijk geheugen beschikte. Haar persoonlijk verleden, haar familie, haar regio van herkomst en het Ethiopische dagelijkse leven heeft ze gedetailleerd beschreven. De Raad ziet niet in hoe verzoeksters onwetendheid over de werking en structuur van het OLF te wijten kan zijn aan verdringing en ontkenning wanneer ze de algemene beginselen van de Oromo-problematiek kan toelichten (zie gehoorverslag, 1.08.2008, p. 2-4). Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat de vaagheden en onwetendheden in haar verklaringen in het kader van haar eerste asielaanvraag te vergoelijken vallen door haar laattijdig aangevoerde psychologische problemen.

3.6. De overige documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen beslissen. De studentenkaart kan slechts verzoeksters identiteit adstrueren. De brief van WIV maakt louter melding van de door verzoekster voorgelegde elementen. Het rapport van “*CORI Research Analysis*” verwijst naar de algemene situatie in het land van herkomst en toont niet aan dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster meent in een eerste middel [lees : tweede middel] in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ze beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en verwijst naar “*het document, welke zij heeft neergelegd bij haar gehoor dd. 21 december 2009, meer*

bepaald 'Treatment of members of the Oromo Liberation Front (OLF), including members of their family, uitgegeven door CORI Research Analysis dd. 6 juli 2009'.

4.2. Verzoekster gaat er aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Het volstaat niet te verwijzen naar algemene rapporten, en verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij afkomstig is van een familie die het OLF aanhangt laat staan dat ze zelf politiek actief geweest is. Aldus kan bezwaarlijk overtuigen dat dit rapport op verzoekster betrekking zou hebben.

4.3. In zoverre verzoekster zich beroept op artikel 48/4, §2, c Vreemdelingenwet dient te worden vastgesteld dat op grond van de bepalingen van internationaal humanitair recht met name het tweede aanvullende protocol bij de Geneefse verdragen (Protocol II) van 12 augustus 1949 en gemeenschappelijk artikel 3 bij de Geneefse verdragen moet geconcludeerd worden dat sprake is van een binnenlands gewapend conflict indien georganiseerde gewapende groepen onder een verantwoordelijk bevel in staat zijn op het grondgebied van een land of een gedeelte daarvan militaire operaties uit te voeren jegens gewapende groepen met gelijkaardige karakteristieken of jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. De gewapende confrontatie moet langdurig zijn en een minimumniveau aan intensiteit bereiken en de partijen in het conflict moeten een minimumniveau van organisatie bezitten. Verzoekster toont geenszins aan dat er thans in Ethiopië dergelijk gewapend conflict aan de gang is.

4.4. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig mei tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK